

בתי המשפט

004008/05 א		בית משפט מחוזי באר שבע	
04/03/2007		תאריך:	כב' השופט אריאל ואגו
		בפני:	

הפדרציה הישראלית לתקליטים בע"מ	בעניין:
התובעים	ע"י ב"כ עו"ד
שרה פרזנטי / ערן פרזנטי	דנינו מרדכי
	דנינו משה
הנתבעים	ע"י ב"כ עו"ד
	שמילה יורם / מאיר מזוז

נ ג ד

1. גן הפקאן א.ד אירועים ושירותי קטרייניג

2. דנינו מרדכי

3. דנינו משה

פסק דין

התובעת (להלן גם: "הפדרציה") היא תאגיד לניהול משותף של זכויות יוצרים, והיא מטפלת במתן הרשאות להשמעה פומבית ושידור של מוזיקה מוקלטת בישראל, והיא גובה את התמלוגים בגין כך, ומחלקת אותם בין חברות התקליטים החברות בפדרציה התובעת.

הנתבעת 1, (להלן: "הנתבעת"), היא חברה המפעילה אולם אירועים בשם "גן הפקאן" (להלן: "האולם") בנתיבות, והנתבעים 2 ו- 3 הם מנהלים ובעלי מניות של הנתבעת, והם מפעילים את האולם.

באולם מושמעות, באמצעות מערכת הגברה, במהלך אירועים המתקיימים שם, יצירות מוזיקליות, כאלה שזכויות היוצרים בהקלטות שלהן, שייכות לחברות תקליטים ישראליות וזרות, אשר העבירו לתובעת, בדרכים שונות, את זכויותיהן, ולפיכך, התובעת היא בעלת זכויות ההשמעה הפומבית והשידור לגבי אותן יצירות.

בפועל, מתבצעת ההשמעה של המוזיקה המוקלטת באולם, על ידי תקליטנים, ששירותיהם משולמים על ידי מזמיני האירוע, אך הדבר נעשה בידיעה ובהסכמה של הנתבעים, ביחס לעצם עבודת התקליטנים ומתן שירותיהם למזמינים הללו.

האולם לא קיבל מהפדרציה הרשאה להשמעה פומבית של מוזיקה מוקלטת, על פי המקובל אצל הפדרציה, וממילא אין הנתבעים משלמים דמי הרשאה הנגבים על פי ההסדרים שהיא נוהגת לכרות עם אולמות כאלה.

אין מחלוקת שהנתבעים אינם מקיימים פיקוח ובקרה על כי התקליטנים יהיו מצוידים ברשיון השמעה, מצידם הם, ומטעמים שיפורטו הם טוענים שאין עליהם חובה וצורך לעשות כן.

לאחר שהתראות וחילופי תכתובת בין באי כח הצדדים לא הועילו ליישב את העניין, הוגשה תביעה זו שלפני, ובה הפדרציה עותרת, בטענה של הפרת זכויות יוצרים, לסעדים של צו מניעה קבוע שיאסור על האולם ומנהליו את המשך השמעת המוזיקה, שהזכויות בה מוקנות לפדרציה, וכן לחיוב הנתבעים בפיצוי הסטוטורי המירבי שבחוק, בסך 20,000 ₪ לכל הפרה, מתוך 5 הפרות נטענות אשר תועדו על ידי אנשי התובעת.

החקיקה הרלוונטית הינה חוק **זכויות יוצרים, 1911** (להלן: "**החוק**") ופקודת זכויות יוצרים (להלן: "**הפקודה**"), כאשר הפיצוי הסטוטורי הנ"ל קבוע בסעיף **3 א** לפקודה.

על פי הסכמה דיונית, שהושגה בישיבת קדם משפט, ויתרו הצדדים על חקירות של המצהירים שהגישו תצהירי עדות ראשית מטעמם, והוחלט שהתיק יוכרע על סמך החומר הכתוב שהוגש, כלומר, כתבי הטענות, תצהירים, ונספחים, בצירוף סיכומים בכתב.

אין מחלוקת שזכויות היוצרים בקטעים שהושמעו באולם שייכות לפי הוראות החוק לפדרציה, וכן בדבר הקנייתן במערכת הסכמית לגוף זה מטעם בעלי הזכויות המקוריים, כלומר חברות התקליטים הזרות והמקומיות.

התובעת סומכת עילתה בתביעה הנוכחית, למעשה, על ההוראה שבסעיף **2 (3)** שבחוק הנ"ל שזו לשונו:

" כמו כן רואים זכות יוצרים ביצירה כאילו הופרה, אם הרשה אדם לתועלתו הפרטית לתיאטרון, או למקום שעשוע אחר להשתמש ביצירה לשם הצגתה בציבור, בלא הסכמת בעל זכות היוצרים, חוץ אם לא ידע אותו אדם ולא היה לו יסוד נאמן לחשוד, שיהא בהצגה משום הפרת זכות היוצרים"

טענות ההגנה שבהן מתמקדים הנתבעים, כעולה מסיכומיהם (לאור ההסכמה הדיונית ברור שהכחות עובדתיות וכלליות שבכתב ההגנה שוב אינן רלוונטיות) הן שתיים:

1. הנתבעים טוענים שהשמעת מוזיקה, על ידי תקליטן באולם השמחות, אין בה כדי מתן הרשאה של בעל האולם, להשמיע יצירות באולם שבבעלותו.
2. עוד הם טוענים, וזו לטעמם הטענה המרכזית, שלא היה בידיעתן ולא היו צריכים לדעת כי יש בהשמעת מוזיקה על ידי תקליטן באולם, משום הרשאה המהווה הפרת זכויות יוצרים.

כמו כן, הם טוענים כנגד הסעדים שהתבקשו, כגון, נגד גובה הפיצוי הנתבע.

מהנימוקים שיפורטו להלן, ראיתי לדחות את טענות ההגנה שהועלו, ולאמץ את גישת הפדרציה ושיטתה לגבי הפלוגתאות שבמחלוקת, ובכלל זה ראיתי להסכים ולאמץ את הפסיקה הרלוונטית, כפי שהסתמכה עליה הפדרציה, בדבר הגישה הפרשנית הראויה להינקט ביחס לסוגיות הכלולות בפלוגתאות הללו.

קביעותי ומסקנותי באשר לטענות ההגנה, המהוות, כיום, את הפלוגתאות הטעונות הכרעה הן כדלקמן:

א. הנתבעים טוענים כי לא התקיים האמור בסעיף 2 (3) לחוק, בריישא, כלומר הדרישה שמדובר יהיה בהפרה שהיא "לתועלתו הפרטית" של המפר. הם טוענים כי אינם מפיקים רווח כלכלי מביצוע ההשמעה באולם, שכן התקליטן נשכר ישירות על ידי מזמיני האירוע, הוא זה המשמיע את היצירות, באמצעות מערכת הגברה מטעמו, וגם התשלום עבור שירותיו מתבצע ישירות בין צדדים אלה.

נראית לי עמדת הפדרציה כי הגם שהקשר החוזי הישיר הוא בין התקליטן ומזמין האירוע, הרי, בעקיפין, האולם בהחלט נהנה ומרוויח מכך, וניתן אף לומר שפרנסתו תלויה וקשורה קשר הדוק לכך שהאולם מאפשר לאותם תקליטנים להתייצב ולבצע את מלאכתם באירועים המתקיימים.

אין צריך כלל להוכיח, והדבר ברור וידוע, שאירועים כגון חתונה, בר מצווה, בריתות, וכיוצא באלה, קיומם והצלחתם של מרביתם מותנים בכך שתושמע במהלכם מוזיקה מוקלטת, ואין להעלות על הדעת שאולם כזה יוכל להתקיים בנסיבות שבהן הבעלים אוסרים השמעה כזו.

יש קשר ברור ומובהק בין ההיתר שנותן האולם לתקליטנים ולבעלי השמחה להשמיע במקום מוזיקה, לבין התועלת הכלכלית והרווח שמפיקים בעלי האולם מהשמחות והאירועים המתקיימים שם.

עוד ברור, שהשליטה המוחלטת על התרת או איסור השמעת המוזיקה מצויה בידי מפעילי האולם, והסכמתם המודעת לכך היא תנאי שבלעדיו הדבר לא יתבצע.

לעיתים, אכן, באירועים מסויימים, אין מתירים השמעת מוזיקה כזו, כגון כאשר האולם מצוי בבעלות אדם שמסיבות דתיות אינו חפץ בכך, או שהאולם מצוי במקום שבו יש מגבלות על השמעת מוזיקה בשעות או ימים כאלה ואחרים, ובמקרים אלה בעלי האולם חזקה עליהם שהם מתאימים את אופי האירועים ואת תזמון ההשמעה לפי רצונם ומגבלותיהם, וביכולתם לאכוף זאת אפקטיבית על אלה הבאים ברשותם ומטעמם לחגוג במקום. קהל היעד במקרים נדירים אלה, אף הוא יהיה מוגבל ואולי סקטוריאלי. בוודאי אין זה המקרה הרגיל.

מכאן, שכל שהתקליטן משמיע מוזיקה בלא היתר מבעלי זכויות היוצרים, ובהנחה שאין האולם עצמו מצוייד בהיתר כזה (וזה המקרה כאן), יש לראות את האולם כמי

ש"הרשה... לתועלתו הפרטית ... להשתמש ביצירה לשם הצגתה בציבור..." וזוהי אותה הפרת זכויות יוצרים "עקיפה" שמתייחס אליה סעיף 2 (3) לחוק.

ב. אין לקבל טענת הנתבעים שאירועים הנחגים באולם הם בגדר התכנסויות פרטיות בעלות אופי משפחתי וביתי וכי אין מדובר בעצם בהשמעה פומבית, כמשמעה בחוק, ודי לומר שכאשר אולם שמחות מאפשר השמעת מוזיקה לקהל חוגגים, לעיתים למאות אנשים, על בסיס עיסקי- מסחרי, גם אם מרבית המוזמנים קשורים בקשרי משפחה או חברות לבעל השמחה, ברור שמדובר בהשמעה פומבית לקהל בלתי מוגדר, ואין מדובר בהשמעה ביתית סגורה, כגון במסיבה משפחתית בבית מגורים.

לכן, גם, אין נפקות לאנלוגיה שהנתבעים מנסים לעשות בסיכומים, בין הנדון כאן, לבין מקרים שנבחנו בפסיקה ועניינם למשל העברת מוזיקה הנקלטת משידורי הטלוויזיה או הרדיו באמצעות קווי תמסורת לחדרים של מלון או בית אירוח.

ג. הנתבעים טוענים כי הם רשאים להנות מהסייפא של סעיף 2 (3) הנ"ל, ששם מוחרג מהגדרת מי שמפר זכות יוצרים, אותו אדם שלא ידע ושלא היה לו יסוד סביר לחשוד בכך שהצגת אותה יצירה, שאת השמעתה התיר, מפרה זכות יוצרים.

הם טוענים כי כאשר תקליטן מגיע לאולם ועושה את מלאכתו, הם אינם מעורבים בדבר ברמה הפרטנית, ומלבד היתר כללי והרשאה שהוא יבוא ויעסוק בתקליטנות באותו אירוע, אין להם ידיעה ואין להם עניין לגיטימי לברר אילו יצירות בדיוק יושמעו, וביחס לאילו מהם יש זכויות יוצרים ולמי, והאם התקליטן מצוייד בהרשאה מטעם בעלי הזכות.

גם טענה זו, דינה להידחות, באשר מדובר ב"עצימת עיניים", ובהיתממות. בהינתן העובדה, שלא נסתרה, שמרביתם המוחלטת, אם לא כל הקלטות והדיסקים המושמעים, הם כאלה שלגביהם יש זכויות יוצרים, אכן, אין מקום ואין טעם שהאולם יבדוק ויוודא פרטנית אילו קטעים יושמעו ולמי הזכויות בהם, אך, כדי לצאת ידי חובת החוק ושלא להיחשב כמפרים אותו בעקיפין על דרך ההיתר הניתן לתקליטן להשמיע אותם קטעים, על האולם לבצע הליך פשוט, קצר, ונטול עלויות – והוא – לוודא שהתקליטן עצמו מצוייד ברישיון מטעם הגופים הנוגעים בדבר והאוחזים בזכויות היוצרים, כמו, בענייננו, הפדרציה.

לו בדק בעל האולם ומצא שלתקליטן יש היתר מבעלי זכויות היוצרים למוזיקה המתוכננת להישמע, בדיקה זו "מכסה" את הבעלים ומוציאה אותו מכלל המפרים הנזכרים והמוגדרים בחוק, וניתן יהיה לומר לגביו, אף אם חרג התקליטן והשמיע, על דעת עצמו קטע מוזיקלי שאין לו היתר, שהוא, בעל האולם, לא ידע ואף לא היה לו יסוד לחשוד שאותה הפרה תבצע.

דהיינו, מקום שבו האולם עצמו אינו מצוייד ברישיון להשמעה, שאז אותו היתר משתרע ומכסה גם את פעולת התקליטן בהשמעת המוזיקה בפועל, אזי, הוא יוצא ידי חובתו בכך שיתנה תנאי מוקדם, ויוודא, שהתקליטן מצידו אכן מצוייד ברישיון שכזה.

במקרה אחרון זה טבעי ומתבקש, כמובן, שלצד הבדיקה הנעשית עם התקליטן תתקבל גם התחייבותו שהמוזיקה שישמיע תהיה בהתאם להרשאה שבידו, ואשר נבדקה על ידי האולם.

ברוח זו יש להבין את האמור בפסק דינה של כב' השופטת א. חיות, (עת כיהנה בבית המשפט המחוזי בתל אביב), ב-ת.א. 1975/99 הפדרציה הישראלית נ' אולמי נפטון בת ים בע"מ ואח' תקדין, מחוזי 2002 (2), 2180, ולניתוח שנעשה שם, אני מסכים, בכל הכבוד.

בין היתר קבעה שם כב' השופטת חיות והדברים יפים לענייננו כי :

"נראה לי כי, מגמה פרשנית זו מחייבת אותנו להטיל על המפר, כענין שבמדיניות, חובות בדיקה מסויימות, בטרם יוכל להתגדר בהגנה הקבועה בסעי' 2 (3) סיפא לחוק זכות יוצרים ואין להסתפק בהקשר זה בעמדה פסיבית מצדו. כוונתי לכך שמקום שבו מרשה אדם, כמו הנתבעת 1 שבפנינו, לצד ג' כלשהו להשמיע ולהציג בחצריו יצירות, אשר על פי טיבן וטיבען כרוכות בזכויות יוצרים, מוטלת עליו החובה לברר עם אותו צד ג', ובמקרה שלנו התקליטן, בטרם תבוצע אותה השמעה או הצגה, האם יש לו הרשאה כדין לעשות כן.

היה ולא יהיה בידי צד ג' להראות כי בידיו הרשאה כאמור, ממילא מחוייב בעל החצרים שלא לאפשר את הצגת היצירה בחצריו, ואילו אם יציג לו צד ג' הרשאה כאמור, באופן המפורט לעיל, כי אז תחול עליו ההגנה הקבועה בסעי' 2 (3) סיפא לחוק זכות יוצרים כמי שלא ידע ולא היה לו יסוד נאמן לחשוד שהצגת היצירה היא בה משום הפרת זכויות יוצרים.

ודוק - אינני סבורה כי על בעל החצרים, ובמקרה שלנו הנתבעת 1, לפשפש בציציותיו של התקליטן, לפקח על פעולותיו או לערוך חקירה מקיפה ומאומצת בענין. יחד עם זאת, ועל מנת שבעל החצרים יצא ידי חובתו לענין ההגנה הקבועה בסעי' 2 (3) סיפא לחוק זכות יוצרים נראה לי, כי עליו לבקש מהתקליטן, כתנאי מוקדם לאישור הופעתו באירוע, להציג בפניו הרשאה כדין להשמעת המוסיקה אותה מתכוון התקליטן להשמיע באירוע. כמו כן, עליו לקבל מן התקליטן התחייבות כי המוסיקה שאותה ישמיע באירוע תהיה בהתאם לאותה הרשאה. חובה כזו, אין בה משום הכבדה בלתי סבירה על בעל האולם וקיומה מניח תשתית ברורה להגנה הקבועה בסעי' 2 (3) סיפא לחוק זכות יוצרים גם אם בפועל יפר התקליטן את התחייבותו להשמיע מוסיקה בהתאם להרשאה, וגם אם יתברר בדיעבד כי ההרשאה שהציג לא היתה בתוקף מסיבה כלשהי."

מצינו, אם כן, שכאשר לא מתקיימת "דרך המלך" והיא – קיום רישיון בידי האולם עצמו, יכול הוא לצאת ידי חובה באמצעי עקיף – בדיקה ועמידה על קיום רישיון כזה בידי צד ג' – התקליטן.

מדיניות זו תואמת את הרציונל של השגת התכלית של הגנה אפקטיבית ויחסית פשוטה לביצוע על זכויות היוצרים, כפי שהגדיר זאת כב' השופט א. שלו ז"ל בהחלטתו ב-ת.א. 25/98 (ת"א) הפדרציה הישראלית נ' אטלנטיס בע"מ, דינים מחוזי, כרך כ"ו (9), 249, שם נאמר:

"כדי לאפשר אותה הגנה רחבה בשטח של זכויות יוצרים, שהוא כה פרוץ להפרות, יש לגרום לכך כי הגנה כשאת תהיה אפקטיבית, ולשם כך דרושה כתובת קבועה אליה ניתן יהיה לפנות. מכך נגזרת חובתו של בעל האולם אשר היצירות המושמעות באולמו מסייעות לו בעשיית רווחיו, ומכך גם קמה חובתו לקבל רשות כדין של כל בעלי זכויות היוצרים להשמעת יצירות אלה".

גם בית הדין להגבלים עיסקיים, כאשר אישר את בקשת התובעת לאשר הסדר כובל בתחום השמעת יצירות מוזיקליות בפומבי, ציין את ההיגיון והטעם באפשרות העומדת בפני בעלי האולמות להגן על עצמם מפני תביעות הפרת זכות יוצרים, בשני מסלולים חלופיים, זה של השגת רישיון משל עצמם, או, במקום זה, לאכוף קיום הרישיון אצל המשמיע – התקליטן (ה"ע 3574/00, ו 3666/00 פס"ד מיום 29.4.04):

" בעניין זה אנו סבורים שבמדיניות הפדרציה, המתמקדת בגביית תמלוגים מבעלי האולמות ולא מהתקליטנים, אין משום שימוש לרעה בכח השוק שבידה. שהרי על בעל האולם מוטלת אחריות לביצוע מפר של זכויות יוצרים שנעשה באולמו מכוח סעיף 2 (3) לחוק זכויות יוצרים, 1911. בידו של בעל האולם נתונה גם האפשרות היותר מעשית ויותר פשוטה למנוע הפרת זכויות יוצרים על – ידי מניעת השמעה של מוזיקה באולמו על – ידי מי שאין לו רישיון לעשות כן. זאת, בעוד שהאפשרויות העומדות בפני הפדרציה לאתר תקליטנים או מבצעים אחרים אשר משמיעים יצירות מוגנות ללא אישור בעייתית הרבה יותר".

בעניין הנדון בפנינו כעת מנסים הנתבעים לאחוז בחבל בשני קצותיו. מצד אחד הם מסכימים כי לא קיבלו הרשאה להשמעה פומבית של ההקלטות שלתובעת זכות יוצרים בהן, ומצד אחר, הם סבורים כי לא היה עליהם לוודא כי התקליטנים הבאים בשערי האולם להשמיע את ההקלטות, מצויידים, מצידם, בהרשאה כזו.

גישה זו אינני מקבל, ולטעמי, וכמבואר מעלה, היה על הנתבעים לנקוט אחת משתי דרכי הפעולה הללו, והילוכם להימנע משניהם כאחד, אינו תואם את הוראות הדין על פי פרשנותם הנאותה והתכליתית.

ד. הנתבעים טוענים, ברמה העובדתית, כי מכתב ההתראה הראשון שקיבלו מהתובעת הגיע ב 25.7.04, רק לאחר אותם ביקורים של נציגי התובעת באולם, שאז תיעדו את ההפרות הנטענות, ולטעמם של הנתבעים לא ידעו ולא היה עליהם לדעת, טרם קבלת ההתראה הראשונה כי הם בחזקת מפירי זכויות יוצרים בכך שמתירים השמעת יצירות על ידי התקליטנים שבאולם, בלי שיהא בידם רישיון ובלי לבדוק קיום הרישיון אצל הללו האחרונים.

התובעת, מצידה, טוענת, ככל שמדובר בפן העובדתי, שבאה בדברים, וניסתה לשכנע את הנתבעים להגיע להסדר, עוד הרבה קודם למועד הזה, ועוד החל משנת 2001, אולם אין לי צורך להחליט בעניין העובדתי, משום שלאור הקביעה כי הדין מחייב את הנתבעים לפעול כאמור, אין צורך להוכיח כי מאן דהוא טרח להביא לידיעתם את הדין כהויתו ו"לשכנעם" לקיימו, ומוחזקים הם כמי שידעו אל – נכון את הוראות החוק, וכן, כבר הזכרתי שעצימת עיניים ואדישות רבתי נוכח פני המציאות, היא תחליף נאות לידיעה ממשית וקונקרטי, כמקובל ברוב תחומי המשפט.

הכי סברו הנתבעים כי היצירות המושמעות באולם, ובדרך הטבע מדובר לרוב בקטעים פופולאריים וידועים, מקורם בקלטות שאין בהן זכויות יוצרים, והשמא סברו שאם אין להם ידיעה קונקרטי על זהות בעל הזכות בכל קלטת או דיסק אזי פטורים הם מהחובות שהחוק מטיל עליהם במישור זה?

התשובה לכך שלילית בעליל, וכל בר דעת, לא כל שכן, בעלי אולם שמחות שפרנסתם בעקיפין מהנאת האורחים מהשמעת היצירות הללו, יודעים ומוחזקים כיודעים שמדובר ביצירות מוגנות, ושבעיית תשלום התמלוגים עבור השימוש בזכויות היוצרים אקוטית וטעונה הסדרה.

די לציין, לעניין זה, שהתאחדות בעלי אולמות אירועים בישראל היתה הצד המתנגד, ובעל דין מרכזי בהליך אישור ההסדר הכובל, כפי שהתבקש על ידי הפדרציה, בפני בית הדין להגבלים עיסקיים, באותו הליך שאיזכרנו, הי"ע 3574/00, שנפתח עוד בשנת 2000, ופסק הדין בגינו ניתן באפריל 2004.

משום כך, אין הנתבעים יכולים להינות מהגנת סעיף 8 לחוק, שתחתיו הם מבקשים לחסות, שכותרתו "פיטורי מפר תמים מן האחריות לתשלום דמי נזק", וששם נאמר שנתבע שלא ידע על קיום זכות יוצרים ויצירה, יהיה פטור מתשלום, אם הוכיח שבאותו מועד לא ידע "ולא היה עליו יסוד נאמן לחשוד שקיים זכות יוצרים ביצירה".

מהטעמים הללו, אני דוחה את טענות הנתבעים, ומאמץ את טענות הפדרציה, כמפורט בתביעה ובסיכומים שהוגשו מטעמה.

אני קובע, איפוא, שבמחדלם להסדיר רישיון השמעה מהתובעת, ובהעדר הליך חילופי מצידם של בדיקת קיום רישיון כזה אצל התקליטנים, נמצאו הנתבעים מפירים את זכויות היוצרים המוקנות לפדרציה בקלטות המושמעות באולם "גן הפקאן" המופעל על ידם.

יצויין, כי הנתבעים 2–3 לא עמדו בסיכומיהם על טענות של העדר אחריות אישית מצידם למחדלי התאגיד, הנתבעת 1, ועל כן, חיובם הוא יחד ולחוד, כפי שהתבקש בתביעה.

אשר לסעדים שיש ליתן לתובעת, ברור, שהסעד הראשוני של צו מניעה שימנע המשך ההפרה הוא מתבקש וראוי, ואילו לעניין הפיצוי, ללא הוכחת נזק, שמבקשים התובעים, בסכום של 100,000 ₪ ראיתי להקל עם הנתבעים במעט, ולו מן הטעם שהנתבעים כבר הסכימו, אומנם בשלב מתקדם של המשפט, למתן פסק דין על דרך פשרה, לפי סעיף 79 א' לחוק בתי המשפט, גם במישור הכספי, ולכך לא נאותה התובעת, הגם שבכתב התביעה, ובתחילת ההליך ניתנה לכך הסכמתה. (ראה סעיף 35.3 לכתב התביעה).

לפיכך, ולו גם מעט לפני משורת הדין, יועמד סכום הפיצוי הכולל בגין ההפרות שפורטו בכתב התביעה, על 50,000 ₪ נכון להיום.

צו המניעה הקבוע יכנס לתוקף בתום 30 יום מהמצאת פסה"ד לב"כ הנתבעים, וזאת כדי לאפשר בתוך מועד זה הסדרת הרישיון שמטעם התובעת לנתבעים, או למי מהם, או הגעה להסדר אחר שיאפשר המשך הפעלת האולם תוך השמעת מוזיקה, מבלי שיגרמו לנתבעים נזקים והפסדים שאינם כורח המציאות.

התביעה מתקבלת, כפי האמור לעיל, ועל ב"כ התובעת להכניס פסיקתא נאותה לחתימה, בתוך 14 יום מהמצאת פסק הדין.

לעניין ההוצאות ושכר טרחה, עיינתי בטענות התובעת לנדון, ובשומת ההוצאות שהוגשה במצורף לסיכומיה, והחלטתי כי על הנתבעים לשאת בהוצאות המשפט של התובעת ובשכר טרחת עו"ד שלה, בסכום כולל של 30,000 ₪ ומע"מ נכון ליום מתן פסק הדין.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים

ניתנה היום י"ד באדר, תשס"ז (4 במרץ 2007) בהעדר הצדדים.